

„Smirgli-testvérek”

*Dolgaimba belelesvén
akadt néhány „smirgli-testvér”,
ki szemembe mondta bátran
leplezetlen kritikával
(noha nem is kértem ezt én):
„Nem vagy ám te jó keresztyén!”*

*Nem kerteltek, nem falaztak,
vád a vádra, mint az asztag,
néha hátul, néha szembe,
belekábult szív s az elme.
Így értettem végre meg én:
nem vagyok ám jó keresztyén!*

*Nem esett jól, mit tagadnám,
az Igazság, ámde használt.
Le is írom: szabad hinni:
az is testvér, aki - „smirgli”,
s mondom, szálkát nem keresvén:
lehet nálam jobb keresztyén.*

F. L.

VALÓBAN ?

Micsoda gyülekezet?! Megtalálni itt mindenféle embert. Szorgalmukból utazókat, és kalandvágyókat. Vidáman hangoskodókat, és folyton másokhoz igazodókat. Kényelmeseket, és a helyszükén is osztozkodókat. Ugye, kitaláltad már? Utastársaimról írom ezeket, akikkel tíz és fél órára „gyülekezteként” élünk, csakúgy, mint sok más magát gyülekezetnek valló hívő közösség is. Valahol úgy jegyeznek bennünket, mint a Swiss Air Los Angelesből induló utasait, egy olyan járaton, ami ki tudja hányszor megtette már ezt az utat hasonlóan vegyes utazóközönsséggel a fedélzetén.

Hamar kialakul a „közösség” – úgy, ahogy azt a szükség diktálja. A véletlenül szomszédok köszönnek, majd udvarias mondatokkal próbálgatják egymást. Fortélyos ügyességet követel a kecskes zacskó felszakítása; hamar kiderül itt, hogy ki a tapasztalt utazó. Belerepülünk az éjszakába. Előkerül a párna és a takaró – és csodák csodája, mintha egyszerre lennénk álmosak is: máris takarózik a szomszédság. Még munkám lenne, felállok, nyújtózkodom. Kedvet kap erre egy korombeli férfi a túlsó oldalon, és kőrutra indul. Átjön a mi oldalunkra. Közeledik. Nem látja, hogy szűk a hely? Mit csináljak most? Üljek vissza, csak azért, mert neki sétatifikáláshoz van kedve? Szerencsémre, jó nagy darab ő is; lesz itt közös téma – már várom is, hogy ideérjen. Szoros helyzetekben panaszkodni kell (korán megtanultam ezt a gyülekezetben); hozzá is fogok, ahogy mellém ér: „Hihetetlen, már ezeken a tengeren túli járatokon is úgy utazunk, mint a heringek” – mondom neki. „Ne is

mondja, tiszteletes úr” – válaszul magyarul – „néhány éve szinte pihenés volt a repülőút hazafelé”. Azért jött ide, mert felismert. A szomszédok gyanakodva nézik az idegen nyelven beszélő két bajuszost. Megtárgyaljuk még a világ helyzetét, a terrorizmust, aztán elbúcsúznak. A takarók alól minket lesők is megnyugszanak. Lepakcsolják a világítást, én leülök, és folytatom az írást az együtt utazók „gyülekezetéről”.

Miben is hasonlít egymásra ez a két közösség, akikkel ma reggel énekeltem, és ez a mostani? Úton vagyunk. A közös cél. Sokféleségünk. Jelentéktelen dolgokkal való óriási ügyetlenkedéseink. Kényelmetlenkedéseink. Ahogyan tanulunk egymástól. A láthatatlan pilóta. Amikor ő beszél, megszakad a műsor... Egyéni céljaink szerepe – ő, ezek a közösségépítő és ugyanazt korlátozó érdekek!

Minden emberi közösségnek a tartása attól függ, hogy milyen nagy az átfedés a tagok sajátos érdek-keretei között. Ha a céljaink nem találkoznak, ugyanezek az érdekek a közösséggé formálódás kérekötői is. Ha nem esne mindegyikünknek útjába Zürich, még ennyit sem lennénk együtt.

Az érdekek mentén élő közösség folytonos ütközések színtere; ami összetartja, az a terhe is. Mindig emberi határokba ütközik. Lévéen magamfajta szentek kapcsolatrendszere, elvárható, hogy különböző szükségünket hasznosan érintse a gyülekezetünk élete. Ez hol sikerül, hol nem. Kétségtelen, hogy az együtt utazás örömeit és izgalmait kínálja a hívő közösség is, és amikor ügyetlenül panaszkodva adjuk jelét szorultságainknak, ezt nem azért tesszük, mert jobb így utazni, hanem mert nem jut jobb az eszünkbe. Szerettem ezt a közösséget. Legfontosabb utamhoz találtam társakra benne. Sokat fáj a szívem miatta, mert folyton kiderül, sokféle szándék, cél és elvárás kihívásait vigyázva kell megtennünk ezt a nagy utat. Az a fontos, hogy a „szekér halad”...

Hol is tartunk a repülővel? Kétségtelen, hogy egyéni érdekeink mentén verbuválódtunk össze fél napra. Gyarló egy közösség vagyunk, de mi várható el egy ilyen szedett-vedett társaságtól? Úgy történt, hogy háromszáz ember érdeke és a pilótáé (!) erre az egy útra találkozott. Tulajdonképpen, a pilótánk itt a legfontosabb. Közös érdekünk, hogy az ő szándékát siker koronázza. A landolásnál megtapsoljuk majd, mert a megérkezésünkért dicséretet érdemel.

A Gyülekezet „megérkezése” Krisztus érdeke is. Nem a közösség bravúros képességein múlik az üdvbe érkezés. A közösségi élet kihívásaival úgy utazunk, hogy egyéni érdekeinket erre a világon túli útra leültetjük szépen, sorba, a pilóta mögött. Találkozunk, beszélgetünk,

étkezünk, pihenünk, zötykölődünk, panaszkodunk, dolgozunk – utazunk. Hazafelé repülünk.

Novák József

Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek. 1Péter 1: 14.

Mint engedelmes gyermekek

E szavakat vehetjük úgy, mint az új életben való járás arany szabályát. Isten családjához tartozhatunk a kegyelem munkája alapján. Isten gyermekeiként tehát, éljünk engedelmisséggel! Egyébként az engedelmisségben járás az egyetlen módja annak, hogy az Isten családjához való tartozásunkat bizonyítsuk a világ előtt. Ezzel nem azt akarom állítani, hogy Isten gyermeke soha nem eshet engedeltségbe, vagy soha nem kísérthetik meg a saját testi vágyai. Sajnos igen! Kísérhető testben élünk, egy kísértéssel teli világban. Azonban mindezek ellenére mi rendelkezünk egy új életszemlélettel és egy teljesen új értékrenddel, amit az új családjunkban tanultunk meg. Mint Isten gyermekei, ezt az új irányt akarjuk követni engedelmesen és tudatosan. Néha nehéz. Néha engedetlen gyermekeknek bizonyulunk. Az új családhoz való tartozás tényén ez nem változtat. Azonban az engedelmisség hasznos családtaggá nemesít.

Ne igazodjatok...

Mi is a helyzet a korábbi vágyainkkal, amelyek tudatlanságunk idején voltak bennünk? A tudatlanság ideje, az Isten nélküli életszakasz. Mindannyiunk életében volt egy Isten nélküli szakasz, amelyet az Isten tudásának (ismeretének) a hiánya jellemezett. Nem tudtunk különbséget tenni jó és rossz között, nem ismertük Isten akaratát. Életünk egyetlen irányítója mi magunk voltunk. *Hallgass a szívedre...* ahogy manapság szokták mondani. A szívünk pedig a kívánságaink követésére bízott egyfolytában. És mi azt gondoltuk, hogy ez az élet sava-borsa. Követtük ezt az utat fenntartások nélkül. Ebben az állapotunkban talált ránk a kegyelmes Atya. Most Isten gyermekei vagyunk és új emberként egy új rendhez igazodunk. Igazodunk-e? Mert a régi természetünk, a régi vágyaink megmaradtak és állandóan kéreznének és kínálnak. És ha titokban mellészegődünk és helyeseljük a véleményeit és a kínálatait, egy idő után

csak azt vesszük észre, hogy a gondolataink, a szokásaink és a jellemünk visszaigazodik a régi életformánkhoz, amiből már egyszer megtértünk. Ezért szükséges az apostoli figyelmeztetés. *Ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek.*

Isten igéje tudatosságra buzdít bennünket a hívő élet megélésében. A hívőnek tudnia kell, hogy mihez igazodik és mihez nem. A Szentlélek pedig erőt ad a véghezvitelre.

Lukács János

AZ ALÁZAT ÚTJA

Vendéglelkész hirdette az Igét az idősek otthonához tartozó egyházban múlt vasárnap. Az öreg Ancsinéni ismerte a lelkészt, mert valamikor az ő egyházába tartozott. Mindketten örültek a találkozásnak és istentisztelet után egy kicsit elbeszélgettek. Egyszer csak Ancsinéni rámutatva a mellette álló hajlott hátú, de mosolygó arcú nénikére, azt mondta: „Lelkész Úr! Szeretném bemutatni ezt a lakótársamat, mert ő a legsegítőkészebb egyén ebben az otthonban. Erdemes megismerkedni vele! Mindenkit támogat. Mindenkinek segít. Mások szükségét sajátja elé helyezve figyeli, hogy mikor, mit tehet. **Ő a legalázatosabb** és legszeretőbb egyén köztünk.” A lelkész meleg kézfogással üdvözölte a nénikét. Ő meg lehajtott fejjel, **alázatosan** fogadta a kedves dicsérő és üdvözlő szavakat. Jézus Krisztus alázatát és szeretetét példázta. Ezért vált közismertté segítőkészségéről. Vajon mirőlünk hogy nyilatkozik a környezetünk?

A Filippi 2:1-13-ból olvassunk el néhány részletet az **alázatról**.

Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának. Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén...; Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván... magatoknál.

Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is... Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén... megalázta magát engedelmes lévén a halálig, még pedig a keresztfának haláláig.

...Annakokáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek... az én jelenlétemben...most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és ret-

tegéssel vigyék véghez a ti üdvösségeteket. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást...

Ezen igékben Pál apostol arra kérlelte a filippi keresztyéneket és egyben minket is, hogy – mint Isten gyermekei – legyünk alázatosak. Aztán rámutatott az alázat útjára is. A következő négy lépést tárta fel:

Először: tartsuk hittestvéreinket magunknál különbnek. Ne nézzük le egyiket sem. Még akkor sem, ha valamelyik alacsonyabb származású, szegényebb, iskolázatlanabb, más fajtól származó, túl fiatal, vagy túl öreg, vagy még csak egész új, fejletlen keresztyén. Mert – ha komolyan megismerkedünk velük – akkor rájövünk, hogy mindegyiknek vannak olyan értékes oldalai, amilyenekkel mi nem rendelkezünk. Pl., ha csak négy személyt veszek szemügyre a mi gyülekezetünkben, már abból is meg tudom állapítani, hogy minden tag értékesebb, mint én. Mert például J.-nak sokkal jobb az emlékezőtehetsége; K. sokkal szorgalmasabb és szebb; Dr. B., sokkal tanultabb és okosabb; E. sokkal kiválóbb zongorista, mint én; pedig én is tanultam sokáig zongorázni. S ha ez a négy személy sokkal különb, mint én; akkor nyugodtan elhihetem, és vallhatom, hogy a többi is az.

Másodszor: legyünk önzetlenek. „Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.” – Olvastuk. Vagyis törődjünk embertársainkkal. Keressük előnyüket. Sőt néha helyezzük az ő érdeküket a mienk elé. Úgy, mint az említett néniké teszi.

Harmadszor: kövessük Jézus példáját az önfeláldozásban, akit nem tett beképzeltté a tudat, hogy ő Isten. Nem fitogtatta s nem is használta ki saját előnyére az isteni mivoltával járó előnyöket. Sőt önként vállalta az emberrel válást, az azzal járó gyötrelmeket és kísértéseket; meg a mi bűneinkért a kínos kereszthalált. „...megalázta magát, engedelmes lévén a halálig, még pedig a keresztfának haláláig.” Ezért mi se legyünk soha beképzelték! Inkább szánjuk halálba az ÉNünket, illetve szánjuk oda magunkat teljesen Istennek.

Negyedszer: „Félelemmel és rettegéssel” járjuk az élet útját üdvünk felé. Ne bizakodjunk el mondván, hogy „mivel Jézustól már kértem és kaptam bűnbocsánatot, szívembe is hívtam őt, s – belé vetett hitemre – kaptam tőle egy mennyei helyet: ezért most már úgy élhetek, ahogy akarok. Mert nem úgy van.

Mitől féljek és rettegjek?

(a) Drága Megváltónk megbántásától és

(b) fenyítékétől. Mert a Zsidók 12:6 szerint: „... akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad.” Mondok egy példát: Az én édesanyám egy nagyon szerető, de szigorú anyuka volt. S mivel én is nagyon szerettem őt; igyekeztem szót fogadni neki; nehogy megbántsam. Viszont féltem is tőle, mert tudtam, hogy – engedetlenség esetén – komolyan megfenyít. Vagyis – bár szeretetében elmerülve – de mégis „félelemmel és rettegéssel” viseltetem iránta. Hasonlóan – ha teljes szívből szeretjük Megváltónkat – akkor szinte természetes, hogy határozottan kerüljük a bűnt; nehogy megbántsam őt. De egyben azért is, hogy ne részesüljünk fenyítékébe. Így aztán „félelemmel és rettegéssel” járunk az üdv felé haladó úton, ami az **alázat útja is; mert a félelem és rettegés alázatban tart.**

Sajnos napjainkban úgy tűnik, mintha pont az ellenkezője lenne igaz a keresztyén egyházakban, mert olvassuk, látjuk, és halljuk, hogy sok bűn üti fel a fejt sorainkban. Eltűnt az alázat, sokan igyeksenek túltenni a többiekén; alig van önfeláldozó, segítőkész, Krisztus példáját követő egyén; és kevés a büntől, Isten megbántásától, és fenyítékétől való „félelemmel és rettegéssel” járó keresztyén. **Így aztán nagy kárt okozunk Isten hírnevének és az elveszetteknek.** Valahogy úgy járunk, mint az őszö-vetségi választott nép, amelynek az lett volna hivatása, hogy az egyedül igaz, egy Istenről tegyenek bizonyosságot életükkel környezetüknek. De helyébe inkább ők követték környezetük pogány szokásait, vallását, és bűneit. S ezzel rengeteget ártottak. Ezért Isten szörnyű fenyítékekben részesítette őket, hogy felébredjenek és megváltozzanak.

Bennünket is érnek szörnyű fenyítékek. Hisz szinte naponta fordulnak elő komoly tömeg-tragédiák, mint például árvizek, tikkasztó hőhullámok, emberölő viharok, földrengések, bányabeomlások, hídösszeomlások, stb. Emberek tömege pusztul el. **De mindezek dacára még nem ébredtünk fel, s nem választottuk a megalázkodás útját.** Pedig, ha mi, Isten gyermekei, nem ébredünk fel, akkor még sokkal borzalmasabb napok elé nézhetünk, s még több embertársunk kárhozatba rohanását okozhatjuk. Fontos tehát, hogy komolyan vegyük az ige tanítását és egymást különbnek tartva, önfeláldozóan, Jézus példáját követve és minden ismert bűnnel felszámolva, „félelemmel és rettegéssel”, **azaz teljes alázatban járjuk mátol kezdve az élet útját!** Akkor életünk dicsőítene fogja Urunkat és őhozza fogja vonzani az elveszetteket. Vállaljuk?

Mátraié, F.I.